

Sygn. akt III C 976/12

POSTANOWIENIE

dnia 17 lutego 2015 rok

Sąd Okręgowy w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie

Przewodniczący: SSO Mariusz Solka (spr)

Sędziowie: SSO Agnieszka Rafałko

SSR (del) Ewa Jończyk

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2015 roku w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Miejskiego Rzecznika Konsumentów (...) – reprezentanta grupy i uczestników grupy:

podgrupa nr I M. F., B. F.;

podgrupa nr II K. W. (1), K. T., A. M. (1), M. P., B. O., K. P.;

podgrupa nr III A. K. (1), P. D., J. Z. (1);

podgrupa nr IV W. S., T. S., P. F., K. W. (2), J. Z. (2), D. M.;

podgrupa nr V K. J., M. S., G. M., M. W., S. J., A. W. (1);

podgrupa nr VI R. N., H. N.,

podgrupa nr VII K. K., R. M., P. P., E. S. (1)

podgrupa nr VIII M. M., P. G., D. C.;

podgrupa nr IX G. J., R. W.;

podgrupa nr X M. J. (1), A. K. (2), A. W. (2), P. W.;

przeciwko pozwanej (...)w W.;

o zapłatę;

w przedmiocie ustalenia składu grupy w trybie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 roku o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym.

postanawia:

na podstawie art.17 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 roku o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym, ustalić skład grupy reprezentowanej przez Miejskiego Rzecznika Konsumentów w następującym składzie:

1) podgrupa nr I do której należą - M. F., B. F.;

2) podgrupa nr II do której należą - K. W. (1), K. T., A. M. (1), M. P., B. O., K. P.;

- 3) podgrupa nr III do której należą - A. K. (1), P. D., J. Z. (1);
  - 4) podgrupa nr IV do której należą - W. S., T. S., P. F., K. W. (2), J. Z. (2), D. M.;
  - 5) podgrupa nr V do której należą - K. J., M. S., G. M., M. W., S. J., A. W. (1);
  - 6) podgrupa nr VI do której należą - R. N., H. N.;
  - 7) podgrupa nr VII do której należą - K. K., R. M., P. P., E. S. (1);
  - 8) podgrupa nr VIII do której należą - M. M., P. G., D. C.;
  - 9) podgrupa nr IX do której należą - G. J., R. W.;
  - 10) podgrupa nr X do której należą - M. J. (1), A. K. (2), A. W. (2), P. W.---
- /-/ SSR (del) Ewa Jończyk /-/ SSO Mariusz Solka /-/ SSO Agnieszka Rafałko

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie postanowił rozpoznać sprawę, z powództwa Miejskiego Rzecznika Konsumentów Urzędu Miasta (...) przeciwko (...)” z siedzibą w W. o zapłatę, w postępowaniu grupowym /k. 1467/. Na powyższe orzeczenie zażalenie złożyła w dniu 29 kwietnia 2013 r. pozwana podnosząc, że doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie zachodzą przesłanki uzasadniające jej rozpoznanie w postępowaniu grupowym. Podczas, gdy zdaniem pozwanej, prawidłowa wykładnia przepisów prowadzi do wniosku, że roszczenie dochodzone przez stronę powodową nie jest roszczeniem o ochronę konsumentów albowiem relacje między członkami spółdzielni mieszkaniowej a spółdzielnią mieszkaniową nie są oparte na zasadzie przedsiębiorca – konsument /k. 1479 – 1483/. Zażalenie to zostało przez Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalone w całości jako niezaskłujące na uwzględnienie /k. 1518 – 1521/.

W związku z przedstawieniem przez pełnomocnika reprezentanta grupy wykazu osób w trybie art.12 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 roku o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (dalej zwana ustawą) (k.1831-1854), pozwana, w odpowiedzi na zarządzenie Sądu z dnia 6 października 2014 r., w dniu 7 listopada 2014 r. wniosła zarzuty co do członkostwa określonych osób w grupie lub podgrupach (k.1897-1958).

Strona pozwana wskazała zarzuty co do członkostwa określonych osób w grupach lub podgrupach, zgodnie z przedstawionym przez powoda wykazem członków grupy, w piśmie procesowym w dniu 16 kwietnia 2014 r. Pozwana sformułowała cztery kategorie zarzutów, jednakże podstawę większości z nich stanowi okoliczność, że wpłat z tytułu waloryzacji i odsetek karnych, dokonywała inna osoba niż ta dochodząca roszczeń bądź też roszczeń dochodzi tylko jedna z uprawnionych osób, co spowoduje konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego mającego na celu ustalenie osób uprawnionych do formułowania roszczeń oraz terminów właściwych do żądania odsetek.

Jako pierwszą grupę zarzutów wskazano dochodzenie roszczeń przez niektórych członków grupy za zgodą współmałżonka bądź innej osoby będącej stroną umowy, przy jednoczesnym regulowaniu należności z tytułu waloryzacji jedynie przez jedną z tych osób. Zarzut ten został przedstawiony wobec M. F. oraz B. P. (nast. B. F.), E. W. oraz K. W. (1), E. O. oraz J. O., A. K. (1) oraz A. K. (3), W. S. oraz E. S. (2), P. F. oraz W. G., G. M. i A. M. (2), R. N. i H. N., M. M. oraz E. M., G. J. oraz M. J. (2), A. K. (2) oraz A. J., R. W., A. W. (2), P. W. oraz M. B. (1) /k. 1898 – 1900/. W opinii pozwanej względem tych osób nie może być mowy o jednolitości podstawy faktycznej, gdyż część osób dochodzących roszczeń w przedmiotowej sprawie nie dokonała wpłat z tytułu waloryzacji ani z tytułu odsetek karnych od jej nieterminowego uiszczenia. Zdaniem pozwanej nieścisłości w tym zakresie w sposób oczywisty determinują skład poszczególnych grup, niektóre osoby bowiem powinny znaleźć się w innej grupie, inne zaś z uwagi

na brak zubożenia, w ogóle nie powinny być członkami grupy. Powyższy zarzut został podniesiony także wobec W. G., która nie jest członkiem grupy w toczącym się postępowaniu.

Do drugiej kategorii zarzutów skierowanych przeciwko K. W. (1) oraz E. W. pozwana zaliczyła brak informacji w dokumentach księgowych, co do podmiotu dokonującego wpłat z tytułu waloryzacji. Stanowi to według strony pozwanej naruszenie zasady jednolitości podstawy faktycznej dochodzonych w postępowaniu grupowym roszczeń i jednocześnie wyklucza możliwość dochodzenia tych roszczeń w niniejszym postępowaniu grupowym /k. 1901/.

Jako kolejną kategorię zarzutów pozwana przedstawiła zawarcie umowy zbycia ekspektatywy i dokonanie wpłat tytułem waloryzacji przez inne osoby niż te dochodzące roszczeń w niniejszym postępowaniu. Zarzuty te zostały skierowane wobec R. W., A. W. (2), P. W. oraz M. B. (1). Pozwana podniosła, że fakt nie dokonania jakichkolwiek wpłat z tytułu waloryzacji, jak również z tytułu odsetek karnych od nieterminowo regulowania waloryzacji wpływa na pozbawienie roszczeń poszczególnych członków grupy i podgrup wspólnej podstawy faktycznej. Uznaje, że z uwagi na powyższe brak jest możliwości ustalenia to i kiedy poszczególnych wpłat dokonywał, co jednocześnie powoduje uniemożliwienie rozpatrzenia roszczeń tych osób w ramach toczącego się postępowania grupowego. W ramach powyższego zarzutu pozwana przedstawia również nabycie odrębnej własności lokalu w drodze nabycia ekspektatywy, a nie zawarcia umowy bezpośrednio ze Spółdzielnią, co powoduje powstanie zróżnicowanej sytuacji faktycznej poszczególnych członków grupy. Ponadto, zdaniem pozwanej spowoduje to konieczność badania przez Sąd kto dokonał (zbywca czy nabywca ekspektatywy) wpłat całości kwot z tytułu waloryzacji /k.1901/.

Pozwana w stosunku do wszystkich członków grupy wysunęła zarzut nieposiadania przez nich przymiotu konsumentów co powoduje niemożność zakwalifikowania dochodzonych roszczeń, jako roszczeń o ochronę konsumentów /k. 1902/. Zarzut ten został podniesiony również wobec W. G., która nie jest członkiem grupy i nie wysuwa żadnych roszczeń tytułem uiszczenia należności waloryzacyjnych.

W piśmie procesowym z dnia 02 grudnia 2014 roku (k.1962-1971), pełnomocnik reprezentanta grupy wniósł o nieuwzględnienie żadnego z zarzutów pozwanej przedstawionych przez pozwaną oraz ustalenie składu grup zgodnie z wnioskiem, odnosząc się do poszczególnych zarzutów pozwanego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Zgodnie z treścią art. 15 ustawy, w wyznaczonym przez sąd terminie, nie krótszym niż miesiąc, pozwany może podnieść zarzuty co do członkostwa określonych osób w grupie lub podgrupach. Po upływie wyznaczonego przez sąd terminu, sąd wydaje postanowienie co do składu grupy. Sąd może wydać postanowienie na posiedzeniu niejawnym.

Zarzuty pozwanego co do członkostwa określonych osób w grupach lub podgrupach nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu nieposiadania przez członków grupy przymiotu konsumenta. Pozwana zarzut ten podniosła w stosunku do wszystkich członków grupy, a także w odniesieniu do W. G.. W świetle wcześniej przeprowadzonych rozważań Sądu w tym zakresie, związku z wydanym w dniu 28 lutego 2013 r. postanowieniem, w przedmiocie rozpoznania sprawy w postępowaniu grupowym, a także stanowiska wyrażonego przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w przedmiocie rozpatrzenia zażalenia strony pozwanej na powyższe postanowienie zarzut ten należy uznać za całkowicie bezzasadny /k. 1473, 1518 – 1521/.

Roszczenia członków grupy w niniejszej sprawie spełniają wszystkie przesłanki wymagane do rozpoznania sprawy w postępowaniu grupowym w tym są roszczeniami o ochronę konsumentów, co podlegało już weryfikacji podczas toczącego się postępowania. Zagadnienie przyznania statusu konsumentów członkom spółdzielni mieszkaniowych w relacjach ze spółdzielnią stanowiło także przedmiot rozważań Sądu Najwyższego między innymi w uchwale siedmiu sędziów z dnia 29 lutego 2000 r., III CZP 26/96, OSN 2000, nr 9, poz. 152, w której wskazano, że sprawami o ochronę konsumentów są sprawy wynikające z umowy najmu lokalu mieszkalnego, przeznaczonego do zaspokajania osobistych potrzeb mieszkaniowych najemcy i osób bliskich, gdy wynajmującym jest przedsiębiorca prowadzący działalność w zakresie najmu lokali. Za konsumenta należy uznać również osobę, która, działając

jako potencjalny nabywca towaru lub usługi, wstępuje w stosunek prawny pozostający w bezpośrednim związku z działaniem przedsiębiorcy jako producenta lub sprzedawcy towarów albo świadczącego usługi. Umowy członków grupy o wybudowanie lokali oraz miejsc postojowych należy zakwalifikować właśnie do takich kategorii spraw. W tym kontekście można wskazać, iż w orzecznictwie wyrażany jest podgląd stosowanie do którego członkowie spółdzielni mieszkaniowej w zakresie wiążących ich ze spółdzielnią stosunków prawnych uregulowanych np. w umowach lub statutach, a zawierających niedozwolone postanowienia umowne są konsumentami (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2007 r., IV CSK 122/07).

Przechodząc do oceny pozostałych zarzutów pozwanego, wskazać należy, iż nie zasługiwał na uwzględnienie również zarzut jakoby nie istniała jednolita podstawa faktyczna dla roszczeń dochodzonych wspólnie przez małżonków w przypadku roszczeń dochodzonych za zgodą drugiego współmałżonka, gdy tylko jeden z małżonków dokonywał jakichkolwiek wpłat z tytułu waloryzacji oraz z tytułu odsetek karnych. Zdaniem pozwanej osobą uprawnioną do występowania z roszczeniami z tytułu bezprawnego naliczania waloryzacji oraz odsetek karnych pobranych od nieterminowych wpłat waloryzacji jest osoba, która kwoty te wpłaciła.

W ocenie Sądu zarzut ten nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach prawnych. Kwestia zarządu majątkiem wspólnym uregulowana została w ustawie z dnia z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Zgodnie z treścią art. 23 w zw. z art. 36 § 1 powyższej ustawy małżonkowie zobowiązani są do współdziałania w zarządzie majątkiem wspólnym, a ich równe prawa i obowiązki w tym zakresie związane są z egalitarnym charakterem małżeństwa. Szczególna więź łącząca małżonków uzasadnia z jednej strony bardzo szerokie określenie granic ich kompetencji i innych uprawnień służących samodzielnemu wykonywaniu zarządu, a z drugiej strony wyraża się w ich bardzo ścisłym współdziałaniu. To współdziałanie związane jest immanentnie z obowiązkiem szczegółowego informowania małżonka zarówno o aktywach, jak i pasywach obciążających i mogących w przyszłości obciążyć ten majątek. Obowiązek wzajemnego informowania się opisać można poprzez wskazanie pięciu szczegółowych obowiązków. Dotyczy to po pierwsze, informacji o stanie majątku wspólnego oraz zachodzących w nim zmianach; po drugie, informacji o wykonywaniu zarządu tym majątkiem; po trzecie, informacji o tym, jakich czynności zarządu tym majątkiem dokonał już małżonek oraz po czwarte, jakich zamierza dokonać w przyszłości i wreszcie po piąte, informacji o zobowiązaniach obciążających majątek wspólny, a niewynikających z czynności zarządu tym majątkiem. Małżonkowie posiadają prawo do samodzielnego zarządu majątkiem wspólnym. Wykonywanie zarządu obejmuje czynności, które dotyczą przedmiotów majątkowych należących do majątku wspólnego, a w szczególności czynności zmierzające do zachowania tego majątku. Zakres tego samodzielnego zarządu jest szeroki, ale nie obejmuje czynności wskazanych enumeratywnie w art. 37 § 1 k.r.o., do dokonania których konieczna jest zgoda małżonka. Wśród tych czynności ustawodawca wymienia między innymi czynności prawne prowadzące do zbycia, obciążenia, odpłatnego nabycia prawa rzeczowego, którego przedmiotem jest budynek lub lokal. W przedmiotowej sprawie umowę ustanowienia odrębnej własności lokalu mieszkalnego wraz z jego sprzedażą w formie aktu notarialnego zawierali oboje małżonkowie. Lokale mieszkalne stanowiły przedmioty majątkowe zaliczane do majątku wspólnego małżonków, dlatego też czynność dokonywana przez jednego z małżonków wywiera skutki względem drugiego małżonka. Uiszczenie należności z tytułu waloryzacji bądź też z odsetek karnych za nieterminowe jej uregulowanie miało na celu zachowanie majątku wspólnego, w postaci lokalu mieszkalnego dlatego też mogło być wykonywane samodzielnie przez jednego z małżonków.

W zakresie dochodzenia roszczeń w postępowaniu grupowym członkiem grupy zostawał, w oparciu o udzieloną zgodę drugiego współmałżonka, jeden ze współmałżonków. „Oboje małżonkowie są więc stroną czynności prawnej wtedy, gdy wspólnie dokonują tej czynności prawnej bądź gdy dokonuje czynności prawnej tylko jedno z małżonków, lecz działa nie tylko w imieniu własnym, ale i – na podstawie pełnomocnictwa – w imieniu drugiego małżonka (tak A. Szpunar, O zarządzie..., s. 67; J. Ignatowicz, Prawo rodzinne..., 1995, s. 105 i 106).” Udzielona zgoda powoduje, że dokonana czynność prawna jest ważna i jeżeli wynika z niej zobowiązanie małżonka, który czynności prawnej dokonał. Z uwagi na powyższe nie znajduje uzasadnienia argument, że z powodu uiszczenia opłat tylko przez jednego z małżonków, drugi nie jest uprawniony do żądania zwrotu odsetek od wpłaconych kwot waloryzacji lub odsetek karnych od nienależnie pobranego świadczenia w tym przypadku kwot waloryzacji. W ocenie Sądu brak

jest uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że wyklucza to istnienie jednakowej podstawy faktycznej dochodzonych roszczeń. W ramach powyższego zarzutu podniesiono również, że W. G. nie dokonywała żadnych wpłat z tytułu waloryzacji bądź odsetek karnych, w sytuacji kiedy nie jest ona członkiem grupy, a przede wszystkim nie występuje z żadnymi roszczeniami wobec pozwanej.

Dodatkowego wyjaśnienia wymaga zdaniem Sądu nieuwzględnienie zarzutów skierowanych wobec J. N., H. N. oraz R. N.. Jak wynika z załączonej przez powoda dokumentacji, J. i H. N. budowę lokalu mieszkalnego nr (...) o powierzchni 87 m.k.w., usytuowanego na IV piętrze budynku przy ul. (...) w W. sfinansowali z kredytu udzielonego im przez (...) Bank (...) S.A. Budowa lokalu mieszkalnego odbywała się na rzecz H. N. i R. N., jednak kredytobiorcami byli łącznie J. i H. N. oraz R. N. /k. 1978 – 1988/. Transze udzielonego kredytu obejmowały wkład wstępny, poza ich zakresem pozostawała waloryzacja, która została pokryta w ramach majątku wspólnego przez J. i H. N.. Przy czym w zakresie waloryzacji i odsetek karnych do uiszczenia, których zobowiązana była R. N., uiszczenia należnej kwoty dokonali J. i H. N. w ramach darowizny w obrębie I grupy wolnej od opodatkowania /k. 1972/. Oświadczenie członków grupy nie budzi w tym zakresie wątpliwości z uwagi na fakt, iż uiszczone należności zostały zaakceptowane przez pozwaną.

W zakresie wpłat dokonywanych przez A. J., G. J., M. J. (1) oraz A. K. (2) należy wskazać, że wpłaty dokonywane przez G. J. jako czynione z majątku wspólnego małżonków obejmują także, część do uiszczenia, której zobowiązana była A. J.. A. i G. J. dokonali w ramach darowizny uregulowania należności z tytułu waloryzacji i odsetek karnych na rzecz syna małżonków M. J. (1). Kwota ta, jak w przypadku J. i H. N., została zakwalifikowana jako niepodlegająca opodatkowaniu z uwagi na stopień pokrewieństwa stron. Natomiast kwota uiszczona przez G. J. w imieniu A. K. (2), została przekazana mu w gotówce przez zainteresowaną, więc uregulowanie należności w jej imieniu nastąpiło jedynie grzecznościowo /k. 1989/. Uiszczenia należności z tytułu odsetek karnych od nieterminowo opłaconej waloryzacji dokonał M. J. (1). Rozliczenie to również nie było kwestionowane przez Spółdzielnię z chwilą jego dokonania.

Zgodnie z treścią art. 4 ustawy z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn nabycie w drodze darowizny pieniędzy lub innych rzeczy przez osobę zaliczoną do I grupy podatkowej w wysokości nieprzekraczającej 9.637 zł od jednego darczyńcy, a od wielu darczyńców łącznie nie więcej niż 19 274 zł w okresie 5 lat od daty pierwszej darowizny, jeżeli pieniądze te lub rzeczy obdarowany przeznaczy w okresie 12 miesięcy od dnia ich otrzymania na wkład budowlany lub mieszkaniowy do spółdzielni, budowę domu jednorodzinnego, nabycie lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość albo spłatę zabezpieczonego hipoteką kredytu mieszkaniowego wraz z odsetkami są zwolnione od podatku od spadków i darowizn. Środki przekazane w drodze darowizny zostały wydane na nabycie lokalu mieszkalnego tj. opłat z tytułu waloryzacji i odsetek karnych od nieterminowego uregulowania należności, dlatego też darowizny te nie podlegały opodatkowaniu i nie wymagały zgłoszenia do urzędu skarbowego. Potwierdzenie powyższego stanowią złożone i dołączone do pozwu oświadczenia darczyńców.

W przypadku M. F. i E. F., należy zauważyć, iż zarzut regulowania należności tytułem waloryzacji i odsetek karnych z tego tytułu jedynie przez M. F. również jest niezasadny. Jak wynika z przytoczonej dokumentacji bankowej E. F., w okresie dokonywania przelewów należności tytułem waloryzacji, dysponowała upoważnieniem do konta bankowego otwartego przez M. F. i prowadzonego przez (...) S.A. Ponadto E. F. kwoty, pochodzące z jej majątku osobistego, na spłatę w/w należności przekazywała M. F. w gotówce. Jednocześnie na wszystkich fakturach VAT wystawianych przez (...) jako nabywca wskazani są M. F. i E. P. /k. 712-714/. Z uwagi na powyższe należy przyjąć, że należności tytułem opłat waloryzacyjnych i odsetek karnych uiszczały obie wymienione osoby (oświadczenie członków grupy k.1990, informacja o pełnomocnictwie k.1991, oświadczenie o zmianie nazwiska k.1992).

Zarzut podniesiony w stosunku do K. W. (1) i E. W. w postaci niewskazania w dokumentach księgowych kto i w jakim terminie dokonywał wpłat tytułem waloryzacji, również nie zasługuje na uwzględnienie. Pozwana wskazała, że z dokumentów księgowych nie wynika kto i w jakim terminie uiścił należności z tytułu waloryzacji i odsetek karnych, co w opinii pozwanej spowoduje konieczność przeprowadzenia postępowania w tym zakresie, umożliwiającego ustalenie między innymi terminu od którego zasadne będzie liczenie odsetek ustawowych od tego roszczenia. Zgodnie z treścią pisma skierowanego przez (...) do K. W. (1) i E. W. w dniu 22 lutego 2012 r., kwota waloryzacji została uregulowana z nadpłaty wpłaconych zaliczek wkładu budowlanego, powstałej wskutek podpisania w dniu 11 marca 2009 r. aneksu

nr (...) do umowy nr (...) / k. 734/. Uwzględniając powyższe oraz termin od którego powód żąda odsetek tj. 7 sierpnia 2012 r., niezasadny jest zarzut braku jednakowej podstawy faktycznej roszczeń, gdyż K. W. (1) i E. W. poprzez wyrażenie zgody na dochodzenie roszczeń w postępowaniu grupowym zaakceptowały fakt dochodzenia odsetek za okres przyjęty w ramach niniejszego postępowania grupowego, a nie od dnia kiedy faktycznie odsetki powinny zostać naliczone. Należy także podkreślić, że E. W., w drodze aktu notarialnego, z dnia 28 marca 2012 r., darowała K. W. (1) cały przysługujący jej udział wynoszący 1/2 części nieruchomości stanowiącej odrębną nieruchomość w postaci lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W., jednocześnie na mocy zawartej umowy cesji przeniosła na K. W. (1) przysługujące jej roszczenia przeciwko(...) /k. 731/. Członkiem grup dochodzącym całości przysługujących roszczeń jest K. W. (1).

Jako kolejny zarzut pozwana podniosła, że z uwagi na nabycie odrębnej własności lokalu przez R. W. A. W. (2), P. W. oraz M. B. (1), nie w drodze umowy zawartej bezpośrednio ze (...), a w drodze zbycia ekspektatywy przez W. K., pozbawia dochodzonego przez nich roszczenia jednakowej podstawy faktycznej jednoczesnego uniemożliwienia dochodzenia powyższych roszczeń w postępowaniu grupowym. W opinii pozwanej roszczenie to jest roszczeniem innego rodzaju, gdyż pozostałe osoby umowę nabycia odrębnej własności lokalu nabyły w drodze umów bezpośrednich ze (...). W ramach tego zarzuty pozwana podnosi również, jak przy poprzednich zarzutach, że wpłaty z tytułu waloryzacji i odsetek karnych dokonywane były przez, inną niż występująca z roszczeniem, osobę.

Rozważając powyższy zarzut wskazać należy, iż „ekspektatywa odrębnej własności lokalu jest zbywalna wraz z wkładem budowlanym albo jego częścią, przechodzi na spadkobierców i podlega egzekucji.(...) (...)nie może odmówić przyjęcia nabywcy ekspektatywy w poczet członków” (tak R. Dzikiek Spółdzielnie mieszkaniowe – Komentarz s. 268). Nabywcy ekspektatywy stali się, więc członkami (...) i ich roszczenia oparte są na takiej samej podstawie faktycznej jak nabywców odrębnego własnościowego prawa do lokalu bezpośrednio od (...). Ponadto jak wskazał powód do nabycia ekspektatywy doszło w dniu 12 lutego 2008 r., czyli znacznie wcześniej niż naliczone zostały opłaty za waloryzację i odsetki karne z tego tytułu. Wpłata z tytułu waloryzacji dokonywał, będący członkiem grupy, R. W.. Jak zostało to wyjaśnione ekspektatywa odrębnej własności lokalu nabyta przez M. B. (2) została mu przekazana w drodze darowizny natomiast w części, której właścicielami byli P. W. i A. W. (2) opłaty z tytułu waloryzacji uiszczał on jedynie grzecznościowo z użyciem środków, które otrzymał od zainteresowanych w gotówce /k. 1993/.

W związku z uznaniem wszystkich zarzutów poniesionych przez pozwaną odnośnie składów grup za nieuzasadnione, zdaniem Sądu wszystkie osoby wskazane w treści postanowienia o ustaleniu składu grupy, uprawnione są do występowania z roszczeniami w ramach toczącego się postępowania grupowego.

Mając na względzie powyższe na podstawie art.17 ust.1 ustawy, należało ustalić skład grupy jak w sentencji postanowienia.---

/-/ SSR (del) Ewa Jończyk /-/ SSO Mariusz Solka /-/ SSO Agnieszka Rafalko

Zarządzenia:

1. (...);
2. (...);
3. (...);
4. (...)

SSO Mariusz Solka